

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. JUDr. Jarmilou Kondelíkovou, advokátkou, se sídlem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 7/86, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o částečný invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2005, č. j. 41 Cad 59/2004 - 23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2005, č. j. 41 Cad 59/2004 – 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Praze, ze dne 10. 2. 2005, č. j. 41 Cad 59/2004 - 23, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2004, č. x, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) s odůvodněním, že se žalobce (dále též „stěžovatel“) stal částečně invalidním od 12. 2. 2004, avšak v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. od 12. 2. 1994 do 11. 2. 2004, však nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod, tedy 5 roků, ale pouze 123 dnů pojištění.

V žalobě uváděl, že rozhodnutí spočívá na nesprávném a vadném zjištění, neboť nebyla správně zjištěna doba vzniku invalidity, ke které došlo již v roce 1998, a to ve věznici N. S., a nikoliv až v roce 2004, jak uvedla žalovaná, přičemž potřebná doba

pojištění měla být zjišťována z období let 1988 až 1998, a v takovém případě má odpracovanou dostatečnou dobu pro invalidní důchod.

Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nesplnil podmínky pro přiznání částečného invalidního důchodu, jak stanoví zákon o důchodovém pojištění. Soud v odůvodnění zejména uvedl, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj, se sídlem v Praze, v posudku ze dne 11. 1. 2005 dospěla k závěru, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce neodpovídá plné, ani částečné invaliditě. Vznik dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu přitom stanovila na září 2003, kdy poslední proběhlý centrální a pericentrální zánět cévnatky a sítnice vlevo zanechal jizvu podmiňující ztrátu odpovídající praktické slepotě. Postižení žalobce hodnotila komise podle kapitoly VII, oddílu A, položky 7 písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila 30 %. S odkazem na výše uvedené pak soud uvedl, že posudková komise měla dostatek podkladů pro zjištění zdravotního stavu žalobce a také náležitě odůvodnila svůj posudkový závěr. Posudek podala v řádném složení na základě zdravotní dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Kladně, doplněné zdravotní kartou z věznice ve Vinařicích, obsahující odborné lékařské zprávy a nálezy. Soud uzavřel, že posudek uvedené komise považuje za úplný a přesvědčivý, a za situace, kdy v řízení nebyla prokázána jiná doba vzniku částečné invalidity žalobce, než doba uvedená v napadeném rozhodnutí a kdy nebyla žalobcem ani doložena další doba pojištění v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity, tj. od 12. 2. 1994 do 11. 2. 2004, nedošlo k splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v odůvodnění rozsudku chybí údaj o vzniku invalidity již z roku 1998, která vznikla špatnou léčbou. Dále uvedl, že i z uváděných 123 dnů pojištění lze vypočítat částečný invalidní důchod. S odkazem na zdravotní potíže a prováděnou léčbu doplnil, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něj přesáhla 35%. Dále pak uvedl, že nepříznivý zdravotní stav mu ztěžuje podmínky pro přežití, stává se z něj bezdomovec, dostává se do krizové situace a přitom má odpracováno 4990 dnů v těžebním průmyslu. Konečně pak v kasační stížnosti uvedl, že požádal Českou advokátní komoru o přidělení právního zástupce.

Ze spisu vyplývá, že Českou advokátní komorou byla stěžovateli ustanovena zástupkyně - JUDr. Jarmila Kondelíková, advokátka, se sídlem v Praze, Janáčkovo nábřeží 7/86.

Prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatel kasační stížnost doplnil. V doplnění zejména uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu nesprávného právního posouzení, z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu a vady řízení před Krajským soudem v Praze. K tomuto pak dále uvedl, že posudková komise si nevyžádala zdravotní dokumentaci z předchozího výkonu trestu ve věznici N. S., přičemž soud převzal závěry žalované bez ohledu na tvrzení uvedená v žalobě stran vzniku invalidity již v roce 1998 ve věznici v N. S.. Dovožoval, že bez výše uvedené dokumentace nelze učinit závěr o vzniku potřebné doby pojištění před vznikem částečné invalidity. Kasační stížností brojí i proti závěrům posudkové komise, která ve svém závěru nezohlednila skutečnost o předchozí výdělečné činnosti, vzdělání, zkušeností stěžovatele, a obtížné zaměstnavatelnosti stěžovatele. Konečně pak doplnil, že žalovaná jakož i soud se nevypořádaly s možností vzniku procentní výměry

částečného invalidního důchodu dle ustanovení § 45 odst. 4, resp. § 42 odst. 2, 4 zákona o důchodovém pojištění, na který má nárok. S odkazem na výše uvedené pak navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

V podání ze dne 3. 9. 2005 stěžovatel reagoval na poučení o složení senátu, sdělil, že proti jeho složení nemá námitek, a současně uvedl, že žádá o odstranění průtahů v řízení a přiznání částečného invalidního důchodu; upozornil na svou životní situaci. V dalším podání ze dne 10. 4. 2006 stěžovatel uvedl, že částečný invalidní důchod potřebuje velmi nutně a žádá o sdělení, v jaké výši mu byl důchod přidělen a kde jej může obdržet.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Postupoval však i podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. věty za středníkem, podle něhož není vázán důvody kasační stížnosti, jestliže bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel v žalobě obsáhle namítal, že napadené rozhodnutí žalované spočívá na nesprávném a vadném zjištění, neboť nebyla správně zjištěna doba vzniku invalidity, ke které došlo již v roce 1998, a to ve věznici N. S., a nikoliv až v roce 2004, jak uvedla žalovaná, přičemž potřebná doba pojištění měla být zjišťována z období let 1988 až 1998, že za této situace má odpracovanou dostatečnou dobu pro invalidní důchod, a poukazyval na to, že nebyl dostatečně zjištěn zápočet doby z let 1989 až 1991. Krajský soud v Praze přitom v napadeném rozsudku toliko uváděl, že stěžovatel k datu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nesplnil podmínky pro přiznání plného ani částečného invalidního důchodu, citoval závěry posudkové komise, z čehož pak dovodil, že posudková komise měla dostatek podkladů pro zjištění zdravotního stavu žalobce (stěžovatele) a také náležitě odůvodnila svůj posudkový závěr, posudek podala v řádném složení na základě zdravotní dokumentace, a následně dospěl k obecnému závěru bez zodpovězení stěžovatelových námitek, že posudek uvedené komise považuje za úplný a přesvědčivý. Poté odůvodnění rozsudku uzavřel s tím, že za situace, kdy v řízení nebyla prokázána jiná doba vzniku částečné invalidity žalobce, než doba uvedená v napadeném rozhodnutí a kdy nebyla žalobcem ani doložena další doba pojištění v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity, tj. od 12. 2. 1994 do 11. 2. 2004, nedošlo ke splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod.

Z těchto závěrů krajského soudu Nejvyšší správní soud dovodil, že krajský evidentně nepřezkoumal jmenovité námítky stěžovatele obsažené v žalobě a zamítnutí žaloby postavil na výše uvedených obecných konstatováních, resp. rekapitulacích. Jeho závěr, že „jiná doba vzniku částečné invalidity, než ta, která byla uvedena v napadeném rozhodnutí v řízení zjištěna nebyla“ zcela odporuje výsledku dokazování, a to především závěru posudku

PK MPSV pro Středočeský kraj, z něhož soud vycházel, neboť posudková komise dospívá k závěru, že stěžovatel není ani částečně invalidní (částečná invalidita u něho vůbec nevznikla). Z odůvodnění napadeného rozsudku (a stejně i z posudku samotného), je dále zřejmé, že ani posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj, se sídlem v Praze, ze dne 11. 1. 2005, není spolehlivým podkladem pro posouzení hlavní žalobní námitky, že invalidita vznikla v roce 1998 a nikoliv až v roce 2004. Ta také krajským soudem vypořádána vůbec nebyla. Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Při tomto závěru se Nejvyšší správní soud opírá i o svou dosavadní konstantní judikaturu, kdy např. z rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, vyplývá, že *opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*. Stejně tak lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 4 Ads 27/2005 - 127, ze kterého rovněž vyplývá, že *napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů v té části, v níž se nezabýval důsledně všemi námitkami stěžovatelky vztahujícími se k průběhu doby pojištění*.

Bude proto třeba, aby se krajský soud jmenovitě vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a teprve poté posoudil opodstatněnost žaloby.

Z výše uvedených důvodů [§ 109 odst. 3 a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze, aniž by jej dále věcně přezkoumával, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán pokynem v tomto rozsudku uvedeným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Závěrem, pokud jde o doplnění kasační stížnosti za dne 3. 9. 2005 a 10. 4. 2006, Nejvyšší správní soud uvádí, že souzenou věc posuzoval bezodkladně v rámci zákonného pořadí napadených věcí, přičemž přiznání či nepřiznání částečného invalidního důchodu nespadá do jeho kompetence. Jeho úkolem je, zjednodušeně řečeno, toliko posoudit, zda žalovaný správní orgán, či krajský soud, postupoval v souladu se zákonem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

